

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobce: **J. H.**
zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
se sídlem Kolín, Legerova 148

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
se sídlem Jihlava, Žižkova 57

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2021, čj. KUJI 8386/2021,
sp. zn. OOSČ 27/2021 OOSC/7

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod ze dne 1. 12. 2020, sp. zn. MHB DOP/6952/2020-15 (dále jen „správní orgán I. stupně“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. d) a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, spáchaných v souvislosti s porušením § 5

odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 8 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 25.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení, v jeho průběhu zjištěné skutečnosti a konkretizoval podklady pro zahájení řízení o přestupku v dané věci. Uvedl, že žalobce byl uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu spáchaným z nedbalosti porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spáchaným z nedbalosti porušením ustanovení § 6 odst. 8 téhož zákona. Přestupků se žalobce dopustil tím, že dne 7. 3. 2020 v 23:30 hod. v obci Havlíčkův Brod, ulice Havířská, před domem č. p. 1021, okres Havlíčkův Brod, kraj Vysočina, byl jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Nissan, registrační značky X zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, Obvodního oddělení Havlíčkův Brod, a při této silniční kontrole byl vyzván k dechové zkoušce na zjištění přítomnosti alkoholu v dechu přístrojem Dräger. Tuto dechovou zkoušku odmítl. Poté byl řádně poučen a vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu (odběr krve nebo moči). Toto lékařské vyšetření také odmítl. Jako řidič uvedeného motorového vozidla dále nepředložil na výzvu policisty řidičský průkaz.
3. Za přestupky byl žalobci podle § 125c odst. 5 písm. a), § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu a v souladu s § 35 písm. b) a c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložen trest pokuty ve výši 25.000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky v souvislosti s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1.000 Kč.
4. Žalovaný konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě řádného dokazování, správní orgán I. stupně vycházel z podkladů zadokumentovaných v policejním přestupkovém spisu, jakož i z provedených svědeckých výpovědí při ústním jednání. Žalobce byl po spáchání přestupku řádně ztotožněn a svědeckými výpověďmi policistů ve spojení s listinnými důkazy a videozáznamem bylo prokázáno, že se výše zmíněných přestupků dopustil.
5. V reakci na odvolací námitky se žalovaný vyjádřil k otázce obligatorních náležitostí výrokové části rozhodnutí a k otázce zavinění, které správní orgán I. stupně kvalifikoval ve vztahu k oběma přestupkům jako zavinění z nedbalosti. K naplnění materiálního znaku přestupku uvedl, že se s tímto znakem přestupku dostatečně vypořádal již správní orgán I. stupně, když uvedl, že samotné označení za přestupek stanovené zákonem v sobě obsahuje alespoň nepatrné porušení či ohrožení zájmu společnosti a že v běžných případech tak představuje naplnění znaků formálních i naplnění znaků materiálních. Žalobce porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu porušil zájem společnosti na ochraně bezpečnosti silničního provozu a na dodržování pravidel silničního provozu. Žalovaný konstatoval, že stanovení povinnosti řidičů podrobit se na výzvu odbornému lékařskému vyšetření představuje zájem společnosti na zjištění, zda není řidič ovlivněn alkoholem a neohrožuje bezpečnost

silničního provozu. Rovněž povinnost řidiče mít u sebe a na výzvu předložit řidičský průkaz představuje zájem společnosti na kontrole oprávnění k řízení motorových vozidel. Jednání spočívající v odmítnutí podrobit se odbornému lékařskému vyšetření, potažmo nepředložení řidičského průkazu, která jsou označena za přestupky, v sobě tak zahrnují stupeň nebezpečnosti, který odpovídá škodlivosti a protiprávnosti jakožto nezbytným znakům přestupku. Aby nebyla naplněna materiální stránka přestupku, muselo by se v konkrétním případě jednat o tak významnou skutečnost, která by vyloučila, aby byl porušen právem chráněný zájem. Skutečnosti uváděné žalobcem (že nedošlo k dopravní nehodě, příp. k ohrožení dalšího účastníka silničního provozu a jízda podle platných předpisů) označil žalovaný za nikoliv natolik významné, že by vyloučily naplnění materiálních znaků přestupku. Pro vznik odpovědnosti za přestupek není podstatný vznik škodlivého následku, nýbrž postačí, že byl ohrožen zájem společnosti na bezpečnosti provozu. Nelze tak pochybovat, že odmítnutí podrobit se odbornému lékařskému vyšetření, zda není řidič ovlivněn alkoholem, případně nepředložení řidičského průkazu, v sobě zahrnuje dostatečnou míru ohrožení právem chráněného zájmu.

6. Závěrem se žalovaný zabýval výší a druhem sankce v daném případě a označil ji za přiměřenou a odpovídající porušení předmětných povinností stanovených právními předpisy.

II. Shrnutí žalobních bodů

7. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Má zato, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.
8. Žalobní námitky soustředil do dvou žalobních bodů, které nazval následovně:
Pochybnosti v otázce prokázání viny
9. Žalobce předně pochybuje o své vině ve věci přestupku, a to v celém rozsahu napadeného rozhodnutí, tak jak v něm byl uznán vinným. S ohledem na způsob, jakým došlo k zajištění přestupku a za nastalých okolností spatřuje ve výsledku řízení jednoznačné pochybení policie i úřadů, které v tomto řízení rozhodovaly. Správní orgány naprosto nevyloučily možnost podjatosti svědků, tedy zasahujících policistů, když obviněný zasahující policisty zná a není tedy možné vyloučit stav, kdy „známost policistů a obviněného může vést v některých případech k takovému jednání a v jiných případech mohou vyvolat v policistovi subjektivní přesvědčení, že určité skutečnosti viděl, ač se nestaly, anebo naopak neviděl, ač se staly.“ Taková situace nebyla dle žalobce jakkoli přezkoumatelně vyloučena.
10. Žalobce má zato, že ani z popisu přestupkového jednání není zjevná jednoznačná odpovědnost za přestupek. V rámci svědeckých výpovědí sice zaznělo, že žalobci mělo být sděleno, čeho se dopouští, toto mu však bylo sděleno jen ústně. To s ohledem na výše uvedené pochybnosti ohledně nezaujatosti svědků nepovažuje žalobce za poučení dostatečné, tak jak se mu mělo dostat, aby mohl posoudit svou situaci a případně se protiprávního jednání ani nedopustit.

Neprokázání materiálních znaků přestupku

11. Žalobce namítl, že žalovaný jako odvolací orgán se naprosto nezabýval skutečností, zda žalobce naplnil materiální znaky daného přestupku, který mu je kladen za vinu, neboť tento nebyl spáchán ani po formální stránce, když ovšem i materiální znaky v tomto hrají roli. Žalovaný konstatoval, že mělo dojít k závažnému porušení veřejného zájmu ve smyslu toho, že veřejným zájmem je, aby se na pozemních komunikacích pohybovalo co nejmenší množství řidičů, kteří mohou svým jednáním ohrozit ostatní účastníky silničního provozu. V jednání žalobce však nic takového nelze spatřovat, když přítomnost jakékoli návykové látky či alkoholu nebyla prokázána, a žalobce nebyl v pozici, kdy by postup policie byl nucen strpět. Tedy ke spáchání přestupku nedošlo.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a stručně se vyjádřil k žalobním námitkám. Uvedl, že pouhá známost žalobce a zasahujících policistů nemůže bez dalšího svědčit o jejich podjatosti jakožto svědků. Dle žalovaného nelze argumentovat, že poučení bylo nedostatečné, neboť žalobce měl vědět, že pokud se vyšetření odmítne podrobit, může porušit právem chráněný zájem. K námitce neprokázání materiálních znaků přestupku žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, kde se touto otázkou, jak uvedl, obšírně zabýval. K námitce žalobce, že u něho nebyla přítomnost jakékoliv návykové látky prokázána, žalovaný dodal, že zákon o silničním provozu v § 5 odst. 1 písm. f) stanoví povinnost řidiče podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu spočívá v porušení této povinnosti a prokázání přítomnosti návykové látky tak není předpokladem pro odpovědnost za tento přestupek.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
14. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení přestupku vyhotoveného dne 29. 3. 2020 pod čj. KRPJ-30022-9/PŘ-2020-161612 a spisového materiálu o přestupku (obsahující úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy ze dne 7. 3. 2020, vyplněný tiskopis Poučení ze dne 7. 3. 2020, úřední záznam ze dne 8. 3. 2020, úřední záznam ze dne 29. 3. 2020 a DVD s kamerovými záznamy), který mu postoupila Policie ČR, Obvodní oddělení Havlíčkův Brod, vyhotovil dne 8. 7. 2020 příkaz čj. MHB_DOP/6952/2020-3, kterým žalobce uznal vinným z výše uvedených přestupků.
15. Proti příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odpor. Správní orgán I. stupně proto pokračoval v řízení a přípisem ze dne 21. 8. 2020 vyrozuměl žalobce o pokračování správního řízení o přestupku a nařídil ústní jednání na den 11. 9. 2020. Žalobce prostřednictvím svého zástupce zaslal v podání ze dne 8. 9. 2020 správnímu

orgánu I. stupně omluvu z ústního jednání a sdělil, že nevyužije práva na účasti na ústním jednání, přičemž současně navrhl doplnění dokazování o výsledcích zasahujících policistů. Správní orgán I. stupně na základě toho stanovil nový termín ústního jednání na den 20. 10. 2020, k němuž předvolal zasahující policisty jako svědky. Žalobce prostřednictvím svého zástupce opětovně sdělil správnímu orgánu I. stupně, že nevyužije práva účasti na ústním jednání, a současně zaslal seznam otázek, u nichž navrhl, aby byly položeny svědkům při jejich výslechu. Při ústním jednání dne 20. 10. 2020 proběhlo bez přítomnosti žalobce a jeho zástupce dokazování, včetně výslechu předvolaných svědků, tj. zasahujících policistů nstržm. J. K. a pprap. P. M.. Následně byl žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí a byla mu dána možnost se k nim vyjádřit. Své vyjádření zaslal prostřednictvím svého zástupce dne 2. 11. 2020.

16. Správní orgán I. stupně vydal dne 1. 12. 2020 rozhodnutí pod sp. zn. MHB DOP/6952/2020-15, v němž uznal žalobce vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) ve spojení s ustanovením § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s ustanovením § 6 odst. 8 téhož zákona. Těchto přestupků se měl žalobce dopustit tím, že dne 7. 3. 2020 v 23:30 hod. v obci Havlíčkův Brod, ulice Havířská, před domem čp. 1021, kdy byl jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Nissan, registrační značky 5J4 2613 zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, a při této silniční kontrole byl vyzván k dechové zkoušce na zjištění přítomnosti alkoholu v dechu přístrojem Dräger, tuto dechovou zkoušku odmítl. Poté byl řádně poučen a vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu (odběr krve nebo moči), což také odmítl. Jako řidič uvedeného motorového vozidla dále na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz. Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 25.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvanáct měsíců a povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1.000 Kč.
17. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání ze dne 19. 12. 2020, které na výzvu doplnil podáním ze dne 4. 1. 2020. Žalovaný následně toto odvolání zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.
18. V prvním žalobním bodě žalobce vznesl pochybnost o své vině z důvodu možné podjatosti svědků (zasahujících policistů), které zná, a dle jeho názoru tedy není možné vyloučit stav, kdy známost policistů a obviněného mohou vyvolat v policistovi subjektivní přesvědčení, že určité skutečnosti viděl, ač se nestaly, anebo naopak neviděl, ač se staly. Správní orgány takovou situaci nevykloučily a v tom žalobce spatřuje jejich pochybení.
19. Krajský soud předně připomíná, že český právní řád vychází ze zásady volného hodnocení důkazů (srov. § 50 odst. 4 správního řádu). Nevychází naopak ze zásady, že některý důkazní prostředek má *a priori* vyšší váhu než důkazní prostředek jiný. Jistě tedy nelze bez dalšího považovat výpověď policisty za významnější než např. jiný důkaz nebo výpověď jiného svědka.
20. Současně je však nutno vycházet z toho, že policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, pokud se neprokáže opak. Tedy až na výjimečné případy, kdy by konkrétní skutkové okolnosti nasvědčovaly tomu, že policisté měli zájem na výsledku řízení nebo postupovali vůči konkrétnímu řidiči např. šikanózním způsobem, lze policisty považovat za objektivní a nezávislé svědky, kteří vypovídají pravdivě. Otázkou

věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, čj. 4 As 19/2007-114, v němž mimo jiné konstatoval: „K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty.“ Uvedené závěry lze přiměřeně aplikovat i na nyní posuzovaný případ, neboť i zde krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti svědků - policistů.

21. Oba ve věci správním orgánem I. stupně vyslechnutí policisté (nstržm. K. a pprap. M.) vypovídali k průběhu předmětné silniční kontroly zcela shodně. Oba shodně odpověděli na žalobcem písemně zaslané otázky, přičemž uvedli, že za vozidlem žalobce před jeho zastavením nějakou dobu jeli, že žalobce jevil známky ovlivnění alkoholem, který z něj byl cítit, že žalobce při rozhovoru přiznal požití dvou piv, že odmítl provedení orientační dechové zkoušky na alkohol i lékařské vyšetření, že o důsledcích odmítnutí byl poučen nejprve ústně a poté mu bylo předloženo písemné poučení, které odmítl podepsat.
22. Výpovědi policistů byly vzájemné souladné a vnitřně bezrozporné a nutno zdůraznit, že s jejich výpověďmi nejsou v žádném rozporu ani další důkazy, tj. listinné podklady a pořízený videozáznam z přední kamery ze služebního vozidla Policie ČR, z něhož (byť na něm není zachycen zvuk) je zřejmé, že jeden z policistů v průběhu silniční kontroly seznamuje žalobce se dvěma listinami, čte z jejich obsahu a následně je žalobci podává a opakovaně mu podává tužku, na což žalobce reaguje krčením ramen a nic nepodepisuje. Tyto dvě listiny přitom vizuálně odpovídají úřednímu záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy a tiskopisu nazvanému Poučení. Tyto listiny žalobce odmítl podepsat, což je na nich poznamenáno.
23. V průběhu správního řízení žalobce prostřednictvím svého zástupce nejprve namítal (v podání ze dne 8. 9. 2020), že nebyl policisty řádně poučen o důsledcích nepodrobení se lékařskému vyšetření a že mu nedali prostor pro seznámení se s písemným poučením, následně ve vyjádření ze dne 2. 11. 2020 namítal nenaplnění materiálního aspektu přestupkového jednání a rozporoval popis místa, kde měli zasahující policisté vozidlo zpozorovat, což označil za nedostatečné zjištění celé věci. V odvolání, resp. jeho doplnění ze dne 4. 1. 2020, spatřoval pochybení ve výrokové části rozhodnutí, namítal, že vznikla rozumná pochybnost o tom, že by přestupek spáchal právě on, že pokud správní orgán I. stupně konstatoval zavinění z nedbalosti, nemohl být naplněn předpoklad, že byl v průběhu kontroly řádně poučen o důsledcích svého jednání. Dále namítl, že nebyl dostatečně prokázán materiální znak přestupku a nesouhlasil, že by naplnění formálních znaků přestupku zároveň představovalo naplnění znaků přestupku materiálních.
24. Poprvé až v žalobě žalobce vznesl pochybnost o své vině z důvodu možné podjatosti svědků -zasahujících policistů a poprvé zmínil, že se znají. Nelze proto vytykat správním orgánům, že již ve správním řízení podjatost (zaujatost) policistů nevykloučily, žádné

informace v tomto směru totiž od žalobce neměly a taková pochybnost ani z ničeho nevyplývala. Tuto, jak žalobce uvedl „zaujatost“, však ani nyní v žalobě nijak blíže neodůvodnil, neuvedl, jak mnoho se se zasahujícími policisty zná (zda s oběma nebo jen s jedním z nich), ani v čem konkrétně měla jejich zaujatost z důvodu známosti se žalobcem spočívat. Pouhá známost žalobce se zasahujícími policisty nemůže být sama o sobě bez dalšího důvodem svědčícím o podjatosti policistů. Toto tvrzení žalobce tak zůstalo jen v rovině čisté spekulace nepodložené žádnou konkrétní skutečností. I s ohledem na to, že žalobce poprvé zmínil známost s policisty a vznesl námitku jejich možné zaujatosti s odstupem téměř jednoho roku od předmětné silniční kontroly, lze označit toto jeho tvrzení za zcela účelové, neboť po celou dobu správního řízení vůbec nic takového nezmínil.

25. Žalobce současně namítal, že ve svědeckých výpovědích sice zaznělo, že mu mělo být sděleno, čeho se dopouští, avšak že to bylo sděleno jen ústně, což s ohledem na pochybnosti ohledně nezaujatosti svědků nepovažuje za poučení dostatečné.
26. Předně krajský soud opakuje (jak je již uvedeno shora), že v daném případě nevyvstaly žádné důvodné pochybnosti o podjatosti (či zaujatosti) policistů (svědků). Dále pak nutno připomenout, že oba svědci (zasahující policisté) zcela shodně vypověděli, že žalobce odmítl provedení orientační dechové zkoušky na alkohol a že o důsledcích odmítnutí lékařského vyšetření byl poučen ústně a poté mu bylo předloženo i písemné poučení. Tomu odpovídá i ve správním spise založený videozáznam, z něhož je patrné, že jeden z policistů čte z obsahu listin, které následně podává žalobci a podává mu opakovaně i tužku. Žalobce si však listiny do ruky nevzal (ani k přečtení) a žádnou z nich nepodepsal.
27. Jednou z listin byl tiskopis nazvaný Poučení, v němž je přitom uvedeno, že ve smyslu ustanovení § 13 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, je kontrolovaná osoba v souvislosti s podezřením ze spáchání přestupku na úseku o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami poučena o svých právech a některých povinnostech, mimo jiné i o tom, jaké má řidič povinnosti dle ustanovení § 5 zákona o silničním provozu (mimo jiné podrobit se vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem), dále je uvedeno, že vyzvat osobu ke splnění povinnosti podrobit se orientačnímu vyšetření nebo odbornému lékařskému vyšetření je oprávněn v rámci své působnosti příslušník Policie ČR (a dále tam uvedené osoby), že požádá-li o to osoba podezřelá z přestupku, musí být proveden odběr krve, i v tom případě poskytovatele zdravotních služeb a zdravotnické zařízení k provedení vyšetření určí a dopravu vyšetřované osoby do zdravotnického zařízení zajistí policista. V poučení je rovněž výslovně uvedeno, že přestupku se dopustí ten, kdo se přes výzvu podle odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou (byť je zde uveden nesprávný odkaz na ustanovení zákona, příslušný text je uveden zcela správně) a že za tento přestupek lze uložit pokutu od 25.000 Kč do 50.000 Kč a zákaz činnosti od jednoho do dvou let. Toto poučení není žalobcem jako poučovaným podepsané.
28. Druhou z těchto listin předkládaných žalobci při silniční kontrole byl úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy. V něm je kromě údajů o osobě žalobce vyplněno i to, že žalobce odmítl dechovou zkoušku, že sdělil, že požil dvě piva a že byla provedena výzva

k lékařskému vyšetření s následným odběrem biologického materiálu. Rovněž je zde vyplněno, že žalobce odmítl listinu podepsat.

29. Lze poznamenat, že i kdyby snad žalobce přeslechl ústní poučení o důvodu při silniční kontrole policisty prováděných úkonů a o důsledcích jeho postoje pro něj v důsledku odmítnutí vyšetření, i v tiskopise nazvaném Poučení bylo zcela zřetelně a srozumitelně uvedeno, že přestupku se dopustí ten, kdo se přes výzvu podle odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, a jakou sankci lze za tento přestupek uložit. Jde tedy k tíži žalobce, že si ani jednu z těchto jemu předkládaných listin (zejména tiskopis Poučení) nepřečetl. Navíc je v úředním záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů i část vyhrazená pro případné vyjádření řidiče k věci nebo i průběhu kontroly, kam může napsat skutečnosti nebo své výhrady, které považuje za významné, ale ani tuto možnost žalobce nevyužil a listinu odmítl i podepsat.
30. Za současného použití všech shora popsanych listinných podkladů, výsledku svědků a videozáznamu si lze učinit reálný obrázek o průběhu předmětné silniční kontroly. Krajský soud považuje za prokázané, že žalobci se dostalo příslušných standardních poučení v souvislosti s podezřením z přestupku, který s ním byl při silniční kontrole projednáván, a to včetně poučení o následcích neuposlechnutí výzvy k podstoupení příslušného vyšetření.
31. Žalobcově argumentaci, v níž naznačoval možnou podjatost (zaujatost) policistů a v té souvislosti i nedostatečné poučení při silniční kontrole, proto krajský soud přisvědčit nemohl.
32. V dalším žalobním bodě žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval tím, zda žalobce naplnil materiální znak přestupku. Dle jeho názoru nemohlo dojít k závažnému porušení veřejného zájmu, jak tvrdí žalovaný, neboť v jednání žalobce nic takového nelze spatřovat, když přítomnost jakékoli návykové látky či alkoholu nebyla prokázána, a nebyl tedy v pozici, kdy by postup policie byl nucen strpět.
33. Žalobce tak v tomto žalobním bodě zjevně brojí pouze proti přestupku, kterého se dopustil ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) ve spojení s ustanovením § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu.
34. Ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) cit. zákona stanoví, že *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s ustanovením § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.*
35. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona stanoví, že *řidič je povinen podrobit se na výzvu policisty (a dále tam uvedených osob) vyšetření podle zvláštního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.*
36. Skutkovou podstatu ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu tedy naplní ten, kdo svým jednáním poruší povinnost stanovenou [§ 5 odst. 1 písm. f\)](#) a g) tohoto zákona, tj. odmítne se podrobit příslušnému vyšetření.
37. Správní orgán I. stupně se formálním i materiálním znakem projednávaných přestupků zabýval podrobně na straně 4 rozhodnutí, kde mimo jiné konstatoval, že v tomto případě byla zcela jistě naplněna potřebná míra společenské nebezpečnosti, neboť žalobce projížděl obydlenou částí města, a to za snížené viditelnosti (v noci), přičemž odmítnutím

se podrobit dechové zkoušce i lékařskému vyšetření znemožnil zjistit míru ovlivnění alkoholem. Uvedl, že toto protiprávní jednání ohrožuje jednu z nejdůležitějších hodnot a zájmů chráněných právní úpravou provozu na pozemních komunikacích, kterou je bezpečnost, přestože nedošlo k přímému ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Žalovaný se prokázáním materiálního znaku předmětných přestupků zabýval rovněž na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí. Ztotožnil se se závěry správního orgánu I. stupně, i v tom, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Uvedl, že stanovení povinnosti řidičů podrobit se na výzvu odbornému lékařskému vyšetření představuje zájem společnosti na zjištění, zda řidič není ovlivněn alkoholem a neohrožuje bezpečnost silničního provozu, a že jednání spočívající v odmítnutí podrobit se vyšetření, které je označeno za přestupek, v sobě zahrnuje stupeň nebezpečnosti, který odpovídá škodlivosti a protiprávnosti jakožto nezbytným znakům přestupku. Žalovaný podotkl, že neshledal okolnosti, které by porušení právem chráněného zájmu vylučovaly, a materiální stránku přestupku shledal za naplněnou.

38. Krajský soud tomuto hodnocení správních orgánů přisvědčuje a považuje je za zcela dostatečné. Idle názoru soudu žalobce materiální znak předmětného přestupku bezpochyby naplnil.
39. Žalobce se mylí, pokud má zato, že nebyl v pozici, kdy by musel postup policie strpět, když přítomnost jakékoli návykové látky či alkoholu u něj nebyla prokázána. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu výslovně stanoví povinnost řidiče podrobit se na výzvu policisty (a dále tam uvedených osob) vyšetření podle zvláštního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Řidič je tedy ze zákona povinen strpět postup policie vedoucí ke zjištění ovlivnění alkoholem či jinou návykovou látkou u jeho osoby. A skutkovou podstatu ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu pak naplní ten, kdo svým jednáním poruší povinnost stanovenou [§ 5 odst. 1 písm. f\)](#) a g) tohoto zákona, tj. odmítne se podrobit příslušnému vyšetření. Pro naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku tedy není vůbec podstatné, zda bylo či nebylo prokázáno, že žalobce byl skutečně pod vlivem alkoholu, příp. v jaké míře.
40. Dle ustanovení § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky je přestupkem *společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin*. Pokud jde o samotný materiální znak přestupku popsaného v ustanovení v § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, chráněným zájmem zde je, jak správně uvedly i správní orgány, zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Objektem ochrany povinnosti uložené ustanovením § 125c odst. 1 písm. d) cit. zákona je totiž zájem společnosti identifikovat, zda řidič je či není pod vlivem alkoholu. K naplnění materiální stránky přestupku přitom postačí i jen ohrožení chráněného zájmu. Žalobce se dechové zkoušce i vyšetření podrobit odmítl, a tak porušil zájem společnosti na zjištění jeho ovlivnění alkoholem, což je s ohledem na zákonem přepokládanou sankci za toto jednání zájem významný. Podle § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, se za předmětný přestupek podle jeho odstavce 1 písm. d) uloží pokuta od 25.000 Kč do 50.000 Kč, podle odstavce 6 písm. a) se za tentýž přestupek uloží zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let a podle odstavce 9 téhož ustanovení nelze od uložení sankce upustit. Zákonodárce tak u tohoto přestupku stanovil spodní hranici výměry pokuty na částku 25.000 Kč a zákaz činnosti od jednoho

roku, čímž vyjádřil závažnost protiprávního jednání, která je ještě zdůrazněna tím, že od uložení sankce nelze upustit. Pokuta přitom byla žalobci v daném případě stanovena při spodní hranici sazby (nutno připomenout, že pokuta byla uložena současně i za další přestupek - nepředložení řidičského průkazu), i zákaz činnosti byl uložen zcela na spodní hranici.

41. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45, lze dodat, že naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku bude běžně znamenat i naplnění znaku materiálního, tedy porušení nebo ohrožení určitého zájmu společnosti, resp. jen v případě přistoupení dalších významných okolností bude moci být uzavřeno, že k naplnění materiální stránky nedošlo. V daném případě však žádné takové významné okolnosti nenastaly.
42. Nutno uzavřít, že žalobce svým jednáním, tj. porušením shora uvedené povinnosti podrobit se příslušnému vyšetření dle [§ 5 odst. 1 písm. f\)](#) zákona o silničním provozu, naplnil nejen formální, ale bezpochyby i materiální stránku předmětného přestupku.

V. Závěr a náklady řízení

43. S ohledem na shora uvedené, kdy krajský soud žalobní námitky důvodnými neshledal, žalobu zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
44. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 18. února 2022

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně